

RESSÒ DE LA PARAULA

Del Carnestoltes a la Quaresma

Trobem, cada vegada amb més freqüència, realitats «culturals», arrelades en la tradició de pobles i ciutats, que tingueren el seu origen i el seu sentit quan la fe cristiana amarrava tota la societat. Aquestes realitats culturals avui es mantenen perquè formen part de la identitat del poble. ¿També es mantenen perquè es viuen els motius originals, que els donaven sentit?

Sens dubte, en la gran majoria dels casos, no. Com tantes realitats que omplen la nostra vida social, es conserven en forma de rutina, encara que lluny del significat original.

Així, dir bon dia, encaixar les mans, felicitar-nos per Nadal, les festes patronals, etc. En molts casos, per justificar la seva vigència, es conserven aquestes tradicions reinventant els motius que les fonamentaven. Quan es tracta de tradicions d'origen religiós, aquests motius han de ser merament culturals, sense cap referència al transcendent.

Un model d'aquest fenomen és el Carnestoltes. De festes d'alliberament, desinhibició i disbauxa, n'hi ha hagut en gairebé totes les cultures des de temps remots. Sembla que respon a una necessitat de l'ésser humà això de sentir-se lliure, encara que sigui per un temps, de les normes imposades pel mateix ésser humà.

—Avui no hi ha aquest contrast entre Carnestoltes i Quaresma per la senzilla raó que la Quaresma amb prou feines es viu.

—Hi ha aquí un greu equívoc. ¿Com és que el Carnestoltes s'identifiqui amb la llibertat enfront de la Quaresma, que per als cristians és precisament un camí d'alliberament?

—Potser no utilitzem el mateix concepte de llibertat. Per a nosaltres el camí de llibertat és el de l'Èxode, que inclou l'alliberament de l'esclavitud, el camí pel desert i l'aliança per amor.

Precisament la gran temptació dels israelites en el desert era tornar a Egipte, on tenien sensació de llibertat, perquè podien menjar i beure,

encara que realment estaven sotmesos a l'esclavitud del Faraó.

Diríem que ells pensaven que a Egipte podien celebrar el Carnestoltes, encara que realment seguíssin sotmesos al poder tirà. Segurament, com ha passat tantes vegades en règims autoritaris, el poder els oferiria alguna festa perquè estiguessin contents i oblidessin l'esclavitud real...

No és dolent celebrar festes «en llibertat», com defensava Harvey Cox en la seva *Festes de bojós. Assaig teològic sobre la festa i la fantasia* (1970). Però, si volem que la vida mateixa ens porti a l'autèntica festa, haurem de caminar, potser pel desert.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Davant el sagrari

Té vint-i-dos anys. Està acabant els estudis del grau de Farmàcia. Fa uns quants dies que, davant el sagrari de la parròquia, la seva pregària dona voltes a un mateix tema: «Jesús posa llum en el meu discerniment i generositat en la meua decisió. Saps que sempre he pensat que quan estigués acabant la carrera pensaria, seriosament, en el matrimoni. Fins i tot, fa uns mesos que estic mig enamorat, com a mínim, encara que en silenci, d'una companya de la facultat. També és cert que, des que vaig fer exercicis espirituals, sovint ressona en el meu interior la interpel·lació que hi vaig sentir i que es manté viva: "Vine i segueix-me!". Per què no,

sacerdot? És la resposta a la meua pregunta en aquells dies de pregària: Senyor, què vols que faci? Mostra'm què esperes de mi!

És ben cert que en alguns moments penso que són cabòries meves, o no. També és cert que vull seguir Jesús en la meua vida, passar per la vida fent el bé, com Ell. "Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell" (Ac 10,

38). Penso que intueixo el camí, però en certs moments em fa por. És per tota la vida, he de renunciar a coses bones que també són de Déu. Ell passa i torna a passar per la meua vida. Vull posar-me a les seves mans, confiadament. Seguir Jesús i els seus ensenyaments, deixar-me portar per la força de l'Esperit. Sento que alguns joves han de continuar el servei a la comunitat cristiana com a preveres, celebrant l'eucaristia, administrant els sagraments, predicant la Paraula. Servir l'Església, lloar Déu Pare,

seguint Jesús, amb la força de l'Esperit! Acceptar aquesta crida, aquest do, encara que en certs moments sento que em depassa i em supera. Per què no jo?

Ho he parlat amb el sacerdot que m'acompanya. Em recomana que pregui, demanant llum, amb despreniment, buscant la voluntat del Pare, disposat a seguir-la. "Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins" (Sl 128, 1). Em continua costant, seguiré demanant llum, agenollant-me davant la grandesa del seu amor. Penso que la meua vida ha de ser pels altres, viscuda procurant fer el bé, com Jesús. Ell m'ajudarà a discernir-ho!».

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Del Carnaval a la Cuaresma

Vamos encontrando, cada vez con más frecuencia, realidades «culturales», enraizadas en la tradición de pueblos y ciudades, que tuvieron su origen y su sentido cuando la fe cristiana impregnaba toda la sociedad. Estas realidades culturales hoy se mantienen porque forman parte de la identidad del pueblo. ¿También se mantienen porque se viven los motivos originales, que les daban sentido?

Sin duda, en la gran mayoría de los casos, no. Como tantas realidades que jalonan nuestra vida social, se conservan a modo de rutina, aunque lejos del significado original. Así, dar los buenos días, encajar las manos, felicitarlos por Navidad, las fiestas patronales, etc. En muchos casos, para justificar su vigencia, se conservan estas tradiciones reinventando los motivos que las fundamentaban. Cuando se trata de tradiciones de origen religioso, estos motivos han de ser meramente culturales, sin ninguna referencia a lo trascendente.

Un modelo de este fenómeno es el Carnaval. Fiestas de liberación, desinhibición y desenfreno, han existido en casi todas las culturas desde tiempos remotos. Parece que responde a una necesidad del ser humano eso de sentirse libre, aunque sea por un tiempo, de las normas impuestas por el mismo ser humano.

Pero dicen que el Carnaval propiamente dicho hay que buscarlo antes del siglo XIII, como una fiesta con características propias: era una fiesta que nació en contraste con el tiempo de la austeridad y la penitencia, es decir el tiempo de la Cuaresma. Su peculiaridad consistía en contraposición a un tiempo supuestamente de más estricto cumplimiento de las leyes, como si se pasara de la luz a la oscuridad o de la risa al llanto...

La razón de ser del Carnaval radicaba, por tanto, en ese contraste. Hoy ese contraste ha desaparecido, mientras que el Carnaval sigue vivo. Quizá no debamos entrar en ese juego dialéctico. Hemos de precisar:

- Hoy no existe ese contraste entre Carnaval y Cuaresma por la sencilla razón de que la Cuaresma apenas se vive.
- Hay aquí un grave equívoco. ¿Cómo es que el Carnaval se identifique con la libertad frente a la Cuaresma, que para los cristianos es precisamente un camino de liberación?
- Quizá no utilizamos el mismo concepto de libertad. Para nosotros el camino de libertad es el del Éxodo, que incluye la liberación de la esclavitud, el camino por el desierto y la alianza por amor.

Precisamente la gran tentación de los israelitas en el desierto era regresar a Egipto, donde tenían sensación de libertad, porque podían comer y beber, aunque realmente estaban sometidos a la esclavitud del Faraón. Diríamos que ellos pensaban que en Egipto podían celebrar el Carnaval, aunque realmente siguieran sometidos al poder tirano. Seguramente, como ha ocurrido tantas veces en regímenes autoritarios, el poder les ofrecería alguna fiesta para que estuvieran contentos y olvidaran la esclavitud real...

No es malo celebrar fiestas «en libertad», como defendía Harvey Cox en su *Fiestas de locos. Ensayo teológico sobre la fiesta y la fantasía* (1970). Pero, si queremos que la vida misma nos lleve a la auténtica fiesta, tendremos que caminar, quizá por el desierto.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Aprovació dels pressupostos de la diòcesi

Demà dilluns dia 20 i dimarts 21 de febrer hi ha previstes respectivament les reunions del Consell per als Assumptes Econòmics i del Col·legi de Consultors. Entre d'altres, un dels punts de l'ordre del dia d'aquestes sessions és el de l'aprovació del pressupost de la diòcesi per al 2023, que és una qüestió que afecta a aquests dos organismes.

El **Consell per als Assumptes Econòmics** està format per un mínim de tres persones expertes en matèries jurídiques, econòmiques i financeres, i presidit pel bisbe, de tal manera que el funcionament d'aquest organisme no quedi desconnectat de les necessitats pastorals de la diòcesi.

Una de les funcions pròpies d'aquest Consell és la de fer cada any, d'acord amb les indicacions rebudes del bisbe, el pressupost d'ingressos i despeses per a tot el règim de la diòcesi de l'any entrant, i també aprovar els comptes d'ingressos i despeses al final del mateix.

Els membres actuals del Consell per als Assumptes Econòmics són els següents:

Mons. Agustí Cortés Soriano
Mn. Rafael Galofré Casas, DP
Sr. Josep Maria Andreu Galofré
Mn. Xavier Armengol Siscars
Sr. Francisco Inarejos de las Heras
Sr. Jaume Parent Fité
Mn. Josep Maria Rufas Martínez, DP
Sr. Àngel Jornet Gázquez

El **Col·legi de Consultors** està format per alguns sacerdots, entre sis i dotze, escollits pel bisbe d'en-

Reunió del Consell per als Assumptes Econòmics del passat mes de juny

tre els membres del Consell Presbiteral. Per la seva composició més reduïda i la facilitat de convocatòria, ajuda en l'assessorament al bisbe de manera més continuada i àgil. Segons l'Estatut de la Cúria, les reunions del Col·legi de Consultors es faran, normalment, coordinades amb les reunions del Consell per als Assumptes Econòmics.

Actualment, el Col·legi de Consultors està format per aquests preveres:

Mons. Agustí Cortés Soriano
Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, vicari general
Mn. Joan Peñafiel Maireles, vicari episcopal
Mn. Xavier Aymerich Miñarro, vicari episcopal
Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez, secretari general
Mn. Vicenç Guinot Gómez
Mn. Jaume Grané Calvó
Mn. Pere Milà Vidal
Mn. Carles Muñoz Pérez

Pregària vocacional a la catedral

Com cada darrer dijous de mes, el proper dijous 23 de febrer, a les 18.30 h, hi haurà la pregària vocacional a la Catedral de Sant Llorenç. En aquesta ocasió, Daniel Delgado,

seminarista de Barcelona, compartirà la seva experiència d'haver viatjat a Ucraïna durant l'estiu passat per col·laborar pastoralment i humanitària en aquest país en guerra.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Estimats joves, en un món on no falten escàndols, guerres, injustícies, destrucció de l'ambient, indiferència cap

als més febles, decepcions causades pels qui haurien de donar exemple, vosaltres sou la resposta, perquè el futur és a les vostres mans» (30 de juliol).

@Pontifex_es: «Acumular béns materials no és suficient per a viure bé, perquè —diu Jesús— la vida no depèn del que es posseeix (Lc 12,15). En canvi, depèn de les bones relacions: amb Déu, amb els altres i també amb els que tenen menys» (31 de juliol).

@Pontifex_es: «Continuem resant pel poble ucraïnès, agredit i martiritzat, demanant a Déu que l'alliberi del flagel de la guerra. L'única cosa raonable seria parar i negociar. Que la saviesa inspiri passos concrets de pau» (31 de juliol).

@Pontifex_es: «Jesús, el Bon Pastor, ens cuida perquè ens estima de veritat. A nosaltres, pastors de l'Església, se'ns demana la mateixa generositat en el pasturatge del ramat, perquè es manifesti la preocupació de Jesús per tots i la seva compassió per les ferides de cadascun» (4 d'agost).

Portar la Comunió, portar l'amor de Déu

Més de quaranta persones es van apuntar al curs «Portar la Comunió als malalts» que s'ha fet en el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

La delegació de Pastoral de la Salut va organitzar aquest curs de dos dies per donar formació, especialment, als laics que, enviats pel rector, porten la Comunió a malalts que estan als seus domicilis, als hospitals o a les residències.

La primera classe va ser a càrrec de Mons. Agustí Cortés, que va tractar la importància de l'Eucaristia en la vida del malalt i va dir que «l'Eucaristia és un escàndol per a la gent que no té fe». Va ressaltar «portem la Comunió a qui està mancat d'amor» i com al portar la Comunió «estic portant la Trinitat, l'amor de Déu». També va explicar la connexió de la Comunió amb el sagrament de la Confessió, com «l'Eucaristia no es pot separar de la reconciliació», i el valor de la unció dels malalts.

La segona sessió va tractar sobre la cura en el tracte de la Sagrada Eucaristia, explicat per Mn. Vicenç Guinot. A continuació, el pare Francisco Berola, de la comunitat dels camils, va explicar la importància de la relació d'ajudar per part dels voluntaris que visiten malalts.

El segon dia, Mn. Xavier Aymerich va desenvolupar la part més teològica a partir dels documents del Magisteri més recents que parlen de l'eucaristia: *Ecclesia de Eucharistia*, *Redemptionis sacramentum*, etc. Després Mn. Xavier Sobrevia va explicar aspectes molt concrets i pràctics de com portar la Comunió als malalts i, finalment, Mn. Francesc Tirado va tractar aspectes relacionats amb el dol i el final de la vida.

Les persones que van participar ho van valorar molt positivament, algunes no van poder assistir-hi per falta de places i es tornarà a programar un curs similar més endavant. Des de l'organització també es valora la conveniència de fer un curs d'aprofundiment més extens.

Jornada d'Animadors

El dissabte 4 de febrer de 2023 es va desenvolupar la Jornada d'Animadors de Pastoral Juvenil. Ha estat una matinal al Centre de Promoció Social Francesc Palau del Prat de Llobregat. Hi van participar una vintena de catequistes provinents de Castelldefels, Sant Boi de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Piera i El Prat de Llobregat. L'objectiu era aprofundir en l'acompanyament dels joves en grup, i presentar diverses dinàmiques i metodologies i la valoració per part dels assistents ha estat positiva.

També s'ha aprofitat aquesta Jornada per donar informacions de la Trobada diocesana d'adolescents i joves, prevista per al 18 de març 2023 a Vilafranca del Penedès, i de la JMJ d'aquest estiu a Lisboa.

AGENDA

► **Dimecres de Cendra.** El dimecres 22 de febrer, a les 20 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç en la celebració del Dimecres de Cendra i inici del temps de Quaresma. Durant els diumenges d'aquest temps fort, a partir del 26 de febrer, hi ha previst que el bisbe Agustí presideixi les misses vespertines, a les 19 h, a la catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-10 / Sl 92 / Mc 9,14-29]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustiniana, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / Sl 36 / Mc 9,30-37]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. ■ Dimecres (lit. hores: 4a setm.) [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt

6,1-6.16-18]. **Dimecres de Cendra.** Càtedra de Sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida de Cortona, rel.

23. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sant Policarp, bisbe d'Esmerina i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i màrtir (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa

Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemés.

25. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 2,7-9;3,1-7 / Sl 50 / Rm 5,12-19 (obé, més breu: Rm 5,12.17-19) / Mt 4,1-11]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza. Sant Feliu de Llobregat: santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

Diumenge VII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Estimeu els enemics»

Segurament que una de les coses que ens costa més a tots és perdonar i no diguem si que del que es tracta és de perdonar els enemics. Podríem dir que és la pedra de toc de l'autenticitat de la nostra fe cristiana. Jesús comença recordant que el cristià mai no ha de tornar mal per mal, sinó bé per mal. La norma que hi havia era que es podia fer a l'altre el mal que n'havia rebut, però no més: per això *ull per ull, dent per dent*. La finalitat era evitar l'augment de violència. Però Jesús diu: *No us hi torneu, contra els qui us fan mal*. Més encara. El seu seguidor ha de ser tan generós que dona a l'altre molt més del que demana, amb una generositat total: *Dona a tothom qui et demani, sigui qui sigui, no et desentenguis del qui et vol manllevar*, atent sempre a la necessitat del germà. I ara Jesús ja encara l'amor a l'enemic. La norma era estimar els altres i això suposava no estimar els enemics, però Jesús corregeix: *Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen*. Pregar pels enemics ja pot ser un primer pas per estimar-los. És evident que el perdó és una gran eina per a la pau de les persones, de qui perdona i de qui és perdonat, però nosaltres ho fem sobretot mirant el nostre Pare: *Fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos*. Perdonant els enemics demostrem que *som fills del Pare del cel*. Ja l'AT anava en aquesta línia: *No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. No tinguis malícia als teus germans*. No s'arriba encara a l'amor als enemics, als estranys, als forasters. I així seguim la santedat de Déu: *Sigueu sants perquè jo el vostre Déu soc sant*. Actuar així és arribar a ser savi de veritat, perquè *si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present que es faci ignorant perquè davant de Déu la saviesa d'aquest món és ignorància*, diu sant Pau. Estimar tothom, perdonar els enemics, tornar bé per mal no és fàcil, però és el camí de Jesús, és el que ens fa realment fills del nostre Pare Déu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Levític (Lv 19,1-2.17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, soc sant. No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo soc el Senyor.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,16-23)

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis parany.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. Si algú t'oblige a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dona a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar. Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saluteu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»

► Lectura del libro del Levítico (Lev 19,1-2.17-18)

El Señor habló así a Moisés: «Di a la comunidad de los hijos de Israel: "Sed santos, porque yo, el Señor, vuestro Dios, soy santo. No odiarás de corazón a tu hermano, pero reprenderás a tu prójimo, para que no cargues tú con su pecado. No te vengarás de los hijos de tu pueblo ni les guardarás rencor, sino que amarás a tu prójimo como a ti mismo. Yo soy el Señor".»

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia. / No nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por los que lo temen. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 3,16-23)

Hermanos:

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: y ese templo sois vosotros. Que nadie se engañe. Si alguno de vosotros se cree sabio en este mundo, que se haga necio para llegar a ser sabio. Porque la sabiduría de este mundo es necedad ante Dios, como está escrito: «Él caza a los sabios en su astucia.» Y también: «El Señor penetra los pensamientos de los sabios y conoce que son vanos.» Así, pues, que nadie se glorie en los hombres, pues todo es vuestro: Pablo, Apolo, Cefas, el mundo, la vida, la muerte, lo presente, lo futuro. Todo es vuestro, vosotros de Cristo, y Cristo de Dios.

► Lectura del Santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,38-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Habéis oído que se dijo: "Ojo por ojo, diente por diente". Pero yo os digo: no hagáis frente al que os agravia. Al contrario, si uno te abofetea en la mejilla derecha, preséntale la otra; al que quiera ponerte pleito para quitarte la túnica; dale también el manto; a quien te requiera para caminar una milla, acompáñale dos; a quien te pide, dale, y al que te pide prestado, no lo rehúyas. Habéis oído que se dijo: "Amarás a tu prójimo y aborrecerás a tu enemigo". Pero yo os digo: amad a vuestros enemigos, y rezad por los que os persiguen, para que seáis hijos de vuestro Padre celestial, que hace salir su sol sobre malos y buenos, y manda la lluvia a justos e injustos. Porque, si amáis a los que os aman, ¿qué premio tendréis? ¿No hacen lo mismo también los publicanos? Y, si saludáis sólo a vuestros hermanos, ¿qué hacéis de extraordinario? ¿No hacen lo mismo también los gentiles? Por tanto, sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto.»